

Camilla Lackberg

Η μάγισσα

Μετάφραση από τα σουηδικά

Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ήταν αδύνατον να πεις τι ζωή είχε μπροστά της η κοπέλα. Ποια θα γινόταν. Τι δουλειά θα έκανε, ποιον θ' αγαπούσε, αν θα πενθούσε, θα έχανε ή θα κέρδιζε. Αν θα αποκτούσε παιδιά και τι σόι άνθρωποι θα έβγαιναν. Ούτε καν να φανταστείς δεν μπορούσες πώς θα έμοιαζε ως ενήλικη. Στην ηλικία των τεσσάρων χρόνων τίποτα δεν ήταν ακόμη ολοκληρωμένο. Το χρώμα των ματιών της εναλλασσόταν μεταξύ γαλανού και πράσινου, τα μαλλιά της που ήταν σκούρα όταν γεννήθηκε είχαν τώρα ξανθύνει, αν και υπήρχε μια δόση κόκκινου εκεί ανάμεσα στο ξανθό, και το χρώμα μπορούσε κάλλιστα να αλλάξει ξανά. Ήταν πολύ δύσκολο να κατασταλάξεις κάπου τώρα. Ήταν πεσμένη μπρούμυτα με το πρόσωπο στραμμένο προς τον βυθό της θάλασσας. Το πίσω μέρος του κεφαλιού καλυμμένο από παχύρρευστο, πηγμένο αίμα. Μόνον οι κοτσίδες που ξεκινούσαν από το πίσω τμήμα του κεφαλιού και επέπλεαν είχαν φωτεινότερες αποχρώσεις.

Πάντως δεν θα έλεγες ότι υπήρχε αποτροπιαστική ατμόσφαιρα σε αυτή τη σκηνή. Όχι περισσότερο αποτροπιαστική, εν πάση περιπτώσει, απ' όσο θα έδειχνε αν δεν ήταν πεσμένη εκεί στο νερό. Οι θόρυβοι στο δάσος ίδιοι κι απaráλλακτοι, όπως πάντα. Το φως τρύπωνε ανάμεσα στα δέντρα και έπεφτε κατά λεπτές δέσμες, με τον ίδιο τρόπο που γινόταν πάντα όταν είχε ήλιο τέτοια ώρα της μέρας. Το νερό κινούνταν ήρεμα γύρω της και η επιφάνειά του ρυτίδωνε μόνον αν καμιά φορά προσγειωνόταν πάνω της κάποια λιβελλούλα και προκαλούσε μικρούς δακτυλιοειδείς κυματισμούς. Η μεταμόρφωση είχε αρχίσει και οσονούπω

θα γινόταν κι αυτή ένα με το δάσος και το νερό. Αν δεν την έβρισκε κανείς, η φύση θα ακολουθούσε την πορεία της και θα την έκανε δική της.

Προσώρας δεν ήξερε κανέναν ότι είχε χαθεί.

«Πιστεύεις ότι η μητέρα σου πρέπει να φοράει λευκό φόρεμα;» ρώτησε η Ερίκα και στράφηκε προς τη μεριά του Πάτρικ στο διπλό κρεβάτι.

«Χα, χα, πολύ αστείο, πραγματικά» έκανε εκείνος.

Η Ερίκα γέλασε και τον σκούντησε στο πλευρό.

«Μα πώς μπορείς να το παίρνεις τόσο βαριά που παντρεύεται η μητέρα σου; Ο πατέρας σου έχει ξαναπαντρευτεί εδώ και πάρα πολύ καιρό – πού είναι το περίεργο;»

«Ξέρω ότι το σκέφτομαι χαζά» έκανε ο Πάτρικ και κούνησε το κεφάλι, ενώ κατέβασε τα πόδια του από την άκρη του κρεβατιού κι έπιασε να φοράει τις κάλτσες του. «Ο Γκούναρ μου αρέσει και πιστεύω ότι είναι καλό που η μητέρα δεν θα είναι μόνη της...»

Σηκώθηκε και φόρεσε το μπλουτζίν του.

«Μάλλον το θεωρώ λίγο παράξενο. Η μητέρα είναι μόνη από τότε που τη θυμάμαι και, αν θελήσει κανείς να το αναλύσει σχολαστικά, πρόκειται για θέμα σχέσης γιου-μητέρας αυτό που μου τριβελίζει το μυαλό. Να, νομίζω ότι μου φαίνεται... παράξενο... ότι η μαμά θα έχει... μια κοινή ζωή με μόνιμο σύντροφο».

«Εννοείς ότι σε ξενίζει το γεγονός ότι αυτή και ο Γκούναρ θα έχουν μια κοινή σεξουαλική ζωή;»

Ο Πάτρικ έφερε τα χέρια του στα αυτιά.

«Σταμάτα!»

Η Ερίκα τού πέταξε ένα μαξιλάρι γελώντας ταυτόχρονα. Το μαξιλάρι επέστρεψε μεμιάς και έπειτα ξέσπασε κανονικός πόλεμος. Ο Πάτρικ όρμησε πάνω της στο κρεβάτι, αλλά η πάλη εξελίχθηκε σύντομα σε χαϊδολογήματα και βαριές ανάσες.

Τα χέρια της πήγαν στα κουμπιά του τζιν του και ξεκούμπωσαν το πρώτο.

«Τι κάνετε;»

Η λεπτή φωνή της Μάγιας τούς έκανε να σταματήσουν και να στραφούν προς το άνοιγμα της πόρτας. Δεν ήταν μόνον η Μάγια που στεκόταν εκεί, ήταν και τα δύο δίδυμα αδερφάκια της, ένα σε κάθε πλευρά της, τα οποία περιεργάζονταν χαρωπά τους γονείς τους στο κρεβάτι.

«Γαργαλιόμασταν λίγο» είπε ο Πάτρικ με κομμένη την ανάσα και σηκώθηκε.

«Πρέπει να φροντίσεις αυτόν εκεί τον σύρτη στην πόρτα τώρα!» έκανε σφυριχτά η Ερίκα και τράβηξε το πάπλωμα που την είχε αφήσει εκτεθειμένη από τη μέση και πάνω.

Ανακάθισε και κατάφερε να χαμογελάσει στα παιδιά.

«Πηγαίνετε κάτω και βγάλτε τα πράγματα για το πρωινό, ερχόμαστε κι εμείς».

Ο Πάτρικ είχε προλάβει να φορέσει και τα υπόλοιπα ρούχα και έσπρωξε απαλά τα παιδιά μπροστά.

«Κι αν δεν μπορείς να βιδώσεις τον σύρτη μόνος σου, μπορείς κάλλιστα να παρακαλέσεις τον Γκούναρ να το κάνει. Φαίνεται να είναι πάντα έτοιμος με την εργαλειοθήκη του. Εκτός βέβαια κι αν απασχολημένος με τη μαμά σου...»

«Άσ' το το θέμα» έκανε γελώντας ο Πάτρικ και βγήκε από την κρεβατοκάμαρα.

Με ένα χαμόγελο στα χείλη η Ερίκα ξάπλωσε πάλι. Μπορούσε να χουζουρέψει λίγο μέχρι να ξανασηκωθεί. Δεν είχε συγκεκριμένα ωράρια, ένα από τα οφέλη τού να είσαι εργοδότης του εαυτού του, κάτι που ταυτόχρονα μπορούσε να θεωρηθεί και μειονέκτημα. Το συγγραφιλίκι απαιτούσε χαρακτήρα και αυτοπειθαρχία, ενώ καμιά φορά ένιωθε λίγη μοναξιά. Μολαταύτα αγαπούσε τη δουλειά της, λάτρευε να γράφει, να δίνει ζωή σε αφηγήσεις και στα ανθρώπινα πεπρωμένα που

επέλεγε να παρουσιάσει, να ψάχνει και να ερευνά και να προσπαθεί να ανακαλύψει τι είχε πραγματικά συμβεί και γιατί. Την υπόθεση που δούλευε αυτή την εποχή την είχε πολύ καιρό στον νου της. Αφορούσε τη μικρή Στέλλα που είχε απαχθεί και δολοφονηθεί από τη Χέλεν Πέρσον και τη Μαρί Βαλ και την είχε επηρεάσει πολύ όπως επηρέαζε ακόμη και όλους τους κατοίκους της Φιελμπάκα.

Τώρα η Μαρί Βαλ είχε επιστρέψει. Η διάσημη σταρ του Χόλιγουντ ήταν στη Φιελμπάκα για να παίξει σε μια ταινία με θέμα την Ίνγκριντ Μπέργκμαν. Η κοινωνία της μικρής πόλης βούιζε από τις φήμες.

Όλοι γνώριζαν ένα από τα δυο κορίτσια, ή τις οικογένειές τους, και όλοι είχαν συγκλονιστεί εκείνο το απόγευμα του Ιουλίου του 1985 όταν βρέθηκε το πτώμα της Στέλλας στη λιμνούλα.

Η Ερίκα γύρισε στο πλάι και αναρωτήθηκε αν ο ήλιος ήταν τόσο ζεστός τότε όσο και σήμερα. Όταν θα ερχόταν τελικά η ώρα να κάνει εκείνα τα λίγα μέτρα από το χολ ως το γραφείο της, θα το έλεγγε κι αυτό. Αλλά προς το παρόν αποφάσισε να περιμένει λίγο ακόμη. Έκλεισε τα μάτια της και αποκοιμήθηκε νανουρισμένη από τον ήχο των φωνών του Πάτρικ και των παιδιών τους που ήταν στην κουζίνα έναν όροφο πιο κάτω.

Η Χέλεν έσκυψε μπροστά και άφησε το βλέμμα της να ταξιδέψει. Στηρίχτηκε στα γόνατα με τα ιδρωμένα χέρια της. Προσωπικό ρεκόρ σήμερα, παρόλο που είχε τρέξει πιο αργά από το συνηθισμένο.

Η θάλασσα απλωνόταν γαλάζια και καθαρή μπροστά της, αλλά μέσα της μαινόταν μια θύελλα. Τεντώθηκε και αγκάλιασε τον κορμό της με τα χέρια, δεν μπορούσε να σταματήσει να τρέμει. «Κάποιος πέρασε πάνω από τον τάφο μου μόλις τώρα»

συνήθιζε να λέει η μητέρα της. Και ίσως να υπήρχε κάποια αλήθεια σε αυτό. Όχι ότι κάποιος περνούσε πάνω από τον δικό της τάφο. Αλλά πάνω από έναν τάφο.

Ο χρόνος είχε ρίξει το πέπλο του σε αυτό που είχε υπάρξει, οι εικόνες της μνήμης ήταν θολές. Αυτό που θυμόταν ήταν οι φωνές, αυτές που ήθελαν να μάθουν ακριβώς τι είχε συμβεί. Έλεγαν και ξανάλεγαν τα ίδια μέχρι που ούτε και η ίδια δεν μπορούσε να καταλάβει ποια ήταν η δική τους αλήθεια και ποια η δική της.

Τότε θεωρούσε αδύνατη την επιστροφή της εδώ, το να φτιάξει μια ζωή εδώ. Αλλά οι ψίθυροι και οι φωνές με τα χρόνια εξασθένησαν, έγιναν ένα χαμηλόφωνο μουρμουρητό και στο τέλος σταμάτησαν εντελώς. Και τότε ένιωσε ότι ήταν ξανά ένα αυτονόητο κομμάτι της ζωής.

Τώρα όμως οι κουβέντες θα άρχιζαν ξανά. Θα τα ξανάπιαναν όλα από την αρχή. Και όπως τόσο συχνά συνέβαινε στη ζωή, ξεκίνησε ένας χορός συμπτώσεων. Δεν είχε κοιμηθεί εδώ και εβδομάδες από τότε που είχε πάρει το γράμμα από την Ερίκα Φαλκ, με το οποίο της εξηγούσε ότι είχε αρχίσει να γράφει ένα βιβλίο και θα ήθελε πολύ να τη συναντήσει. Υποχρεώθηκε να ανανεώσει τη συνταγή των χαπιών που είχε σταματήσει να παίρνει εδώ και χρόνια. Χωρίς αυτά δεν θα μπορούσε να αντέξει το επόμενο μαντάτο: η Μαρί είχε επιστρέψει.

Είχαν περάσει τριάντα χρόνια. Ήρεμα, και χωρίς φασαρία, αυτή και ο Τζέιμς είχαν ζήσει τη ζωή τους, και η Χέλεν ήξερε ότι αυτό ήθελε ο Τζέιμς. Στο τέλος θα σταματήσουν να μιλάνε, της είχε πει. Και είχε δίκιο. Οι σκοτεινές στιγμές τους περνούσαν γρήγορα, αρκεί να φρόντιζε να κυλούν όλα όπως έπρεπε. Είχε καταφέρει να κρατήσει τις αναμνήσεις θαμμένες. Μέχρι τώρα. Οι εικόνες άστραφان στο μυαλό της. Το πρόσωπο της Μαρί ήταν τόσο καθαρό μπροστά της. Όπως και το χαρούμενο χαμόγελο της Στέλλας.

Η Χέλεν έστρεψε το βλέμμα της ξανά προς τη θάλασσα, προσπάθησε να παρακολουθήσει τα ελάχιστα κύματα. Αλλά οι εικόνες δεν έλεγαν να φύγουν με τίποτα. Η Μαρί είχε επιστρέψει, και μαζί της η καταστροφή.

Η Σάνα έσκυψε πάνω από την πασχαλιά και ρούφηξε το άρωμά της. Δεν την ηρέμησε όπως γινόταν συνήθως. Οι πελάτες κινούνταν γύρω της, σήκωναν γλάστρες και έβαζαν σακιά με χώμα σε καροτσάκια, αλλά εκείνη δεν τους πρόσεχε ιδιαίτερα. Το μόνο που έβλεπε μπροστά της ήταν το ψεύτικο χαμόγελο της Μαρί Βαλ.

Δεν μπορούσε να χωνέψει ότι η Μαρί είχε επιστρέψει. Έπειτα από τόσα χρόνια. Λες και δεν της έφτανε που συναντούσε τη Χέλεν στο χωριό και αναγκαζόταν να τη χαιρετάει.

Είχε αποδεχτεί το γεγονός ότι η Χέλεν ζούσε εκεί κοντά, ότι ανά πάσα στιγμή μπορούσε να πέσει πάνω της. Τότε ήταν που έβλεπε την ενοχή στο βλέμμα της Χέλεν, την ενοχή που την κατέτρωγε όλο και περισσότερο καθώς περνούσαν τα χρόνια. Αλλά η Μαρί δεν είχε δείξει ποτέ της μεταμέλεια, το χαμογελαστό πρόσωπό της ποζάριζε σε κάθε περιοδικό με διασημότητες.

Και τώρα είχε επιστρέψει. Η δόλια κι απατηλή, η όμορφη και γελαστή Μαρί. Ήταν συμμαθήτριες στο σχολείο και όταν η Σάνα κρυφοκοιτούσε, με ζήλια, τις μακριές βλεφαρίδες της Μαρί και τα μακριά ξανθά μαλλιά που έφταναν μέχρι τη μέση, είχε διακρίνει ταυτόχρονα και το σκοτάδι μέσα της.

Ευτυχώς που οι γονείς της Σάνα δεν πρόλαβαν να δουν τη Μαρί χαμογελαστή στο χωριό. Η Σάνα ήταν δεκατριών χρόνων όταν η μητέρα της πέθανε από καρκίνο στο συκώτι και δεκαπέντε όταν πέθανε και ο πατέρας της. Οι γιατροί δεν μπόρεσαν ποτέ να συμφωνήσουν για την αιτία του θανάτου του. Αλλά η

Σάνα ήξερε τι είχε συμβεί. Ο πατέρας είχε πεθάνει από την πολλή θλίψη.

Κούνησε το κεφάλι και ένιωσε αμέσως τον πονοκέφαλο.

Την είχαν αναγκάσει να μετακομίσει στη θεία της τη Λιν, όμως ποτέ της δεν ένιωσε σαν στο σπίτι της εκεί. Τα παιδιά της Λιν και του θείου Πολ ήταν πολύ μικρότερα από τη Σάνα και δεν ήξεραν τι να κάνουν με μια ορφανή έφηβη. Ποτέ τους δεν της φέρθηκαν άσχημα ή ανόητα, έκαναν μάλιστα ό,τι καλύτερο μπορούσαν, ωστόσο παρέμειναν ξένοι για τη Σάνα.

Είχε επιλέξει ένα γυμνάσιο με κατεύθυνση Φυσικών Πόρων αρκετά μακριά από εκεί και μετά την αποφοίτησή της έπιασε αμέσως δουλειά. Από τότε και μετά ζούσε μόνο για τη δουλειά της. Είχε εκείνο το μικρό κατάστημα κηπευτικών λίγο έξω από τη Φιελμπάκα, δεν έβγαζε πολλά, αλλά ήταν αρκετά για να ζει η ίδια και η κόρη της. Δεν χρειαζόταν περισσότερα.

Οι γονείς της μετατράπηκαν σε ζωντανούς νεκρούς όταν η Στέλλα βρέθηκε δολοφονημένη, και κατά κάποιον τρόπο τούς καταλάβαινε. Ορισμένοι άνθρωποι γεννιούνται με ισχυρότερο φως απ' ό,τι άλλοι και η Στέλλα ανήκε στους πρώτους. Πάντα χαρούμενη, πάντα ευγενική, πάντα όλο φιλιά και αγκαλιές, που τα μοίραζε σε όλους στον περίγυρό της. Αν η Σάνα μπορούσε να είχε πάρει τη θέση της Στέλλας εκείνο το ζεστό καλοκαιριάτικο πρωινό, θα το είχε κάνει.

Αλλά τη Στέλλα είχαν βρει να επιπλέει στη λιμνούλα. Έπειτα από αυτό δεν υπήρχε τίποτα πια.

«Συγγνώμη, υπάρχει κάποιο είδος τριαντάφυλλου που χρειάζεται λιγότερη φροντίδα από άλλα είδη;»

Η Σάνα ξαφνιάστηκε και κοίταξε τη γυναίκα που την είχε πλησιάσει χωρίς να την πάρει χαμπάρι.

Η γυναίκα χαμογελούσε στη Σάνα και το ρυτιδωμένο πρόσωπό της τεντώθηκε και φάνηκε πιο λείο.

«Λατρεύω τα τριαντάφυλλα, αλλά δυστυχώς δεν τα καταφέρνω τόσο καλά με τα φυτά».

«Έχει κάποια σημασία για σένα το χρώμα;» τη ρώτησε η Σάνα.

Ήταν ειδική στο να βοηθάει ανθρώπους να βρίσκουν τα φυτά που τους ταίριαζαν. Ορισμένοι ταίριαζαν καλύτερα με λουλούδια που ήθελαν πολλή φροντίδα και προσοχή. Μπορούσαν να κάνουν μια ορχιδέα να αναπτυχθεί και να ανθίσει και να περάσουν μαζί πολλά ευτυχισμένα χρόνια. Άλλοι μόλις και μετά βίας μπορούσαν να φροντίζουν τον εαυτό τους και γι' αυτό χρειάζονταν ανθεκτικά, δυνατά φυτά. Όχι απαραίτητα κάκτους, αυτούς η Σάνα τούς φυλούσε για τις δυσκολότερες περιπτώσεις πελατών, αλλά μπορούσε, για παράδειγμα, να προτείνει έναν κρίνο της ειρήνης ή ένα φιλόδεντρο. Και ήταν πραγματικά περήφανη που μπορούσε να ταιριάζει το σωστό φυτό με τον σωστό τύπο ανθρώπου.

«Ροζ» έκανε με ονειροπόλο βλέμμα η κυρία. «Λατρεύω το ροζ».

«Ξέρεις κάτι, έχω ακριβώς το σωστό τριαντάφυλλο για σένα. Τη λένε τριανταφυλλιά η πιμπινελλόφυλλος. Το σημαντικότερο είναι να προσέξεις λίγο παραπάνω όταν θα τη φυτέψεις. Σκάβεις έναν βαθύ λάκκο και ρίχνεις μπόλικο νερό. Λίγη κοπριά, θα σου δώσω το σωστό είδος, και μετά τη φυτεύεις. Γεμίζεις την τρύπα με χώμα και ποτίζεις ξανά. Είναι πολύ σημαντικό το πότισμα στην αρχή όταν οι ρίζες πιάνουν στο χώμα. Έπειτα χρειάζεται μόνο συντήρηση για να μην ξεραθεί. Και μπορείς κάλλιστα να την κλαδεύεις λίγο κάθε χρόνο, στις αρχές της άνοιξης, λένε ότι πρέπει να το κάνεις όταν οι σημύδες αποκοτούν “αυτιά ποντικού”».

Η γυναίκα κοιτούσε σαν ερωτοχτυπημένη τη θαμνώδη τριανταφυλλιά που είχε βάλει η Σάνα στο καροτσάκι της. Η Σάνα την καταλάβαινε. Οι τριανταφυλλιές είχαν κάτι ιδιαίτερο.

Συχνά σύγκρινε ανθρώπους με λουλούδια. Αν η Στέλλα ήταν λουλούδι, θα ήταν οπωσδήποτε τριαντάφυλλο. Ένα γαλλικό τριαντάφυλλο. Όμορφο, μαγευτικό, με πολλά στρώματα πετάλων.

Η γυναίκα ξερόβηξε.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε.

Η Σάνα κούνησε το κεφάλι, συνειδητοποίησε ότι είχε χαθεί για άλλη μια φορά στις αναμνήσεις της.

«Όλα είναι μια χαρά, λίγο κουρασμένη είμαι μόνο. Είναι και η ζέστη...»

Η γυναίκα κούνησε καταφατικά το κεφάλι με την αόριστη απάντηση της Σάνα.

Όχι, δεν ήταν μια χαρά. Το κακό είχε επιστρέψει. Η Σάνα το ένιωθε το ίδιο έντονα όπως ένιωθε την ευωδιά των τριανταφυλλιών.

Η Μαρί Βαλ έγειρε πίσω στη σεζ λονγκ και τεντώθηκε να πιάσει το ποτό της. Ένα Μπελίνι. Σαμπάνια με χυμό ροδάκινου. Όχι βέβαια όπως το έφτιαχναν στο μπαρ Harry's στη Βενετία, δυστυχώς. Εδώ δεν υπήρχαν φρέσκα ροδάκινα. Μόνο μια κακή απομίμηση με φτηνή σαμπάνια, με την οποία οι τσιγκούνηδες της κινηματογραφικής εταιρείας είχαν γεμίσει το ψυγείο της, ανάμεικτη με χυμό ροδάκινου από συσκευασία. Αλλά ας ήταν κι έτσι. Η ίδια άλλωστε είχε απαιτήσει να βρίσκονται όλα τα συστατικά για το κοκτέιλ Μπελίνι στη θέση τους όταν θα έφτανε εκεί.

Ένιωθε παράξενα που είχε επιστρέψει εδώ. Όχι στο σπίτι της, βέβαια. Διότι αυτό είχε κατεδαφιστεί προ πολλού. Δεν μπορούσε ωστόσο να μην αναρωτηθεί αν τα κακά πνεύματα στοίχειωναν τους ιδιοκτήτες του καινούργιου σπιτιού, το οποίο είχε χτιστεί στο παλιό οικόπεδο, έπειτα απ' όσα είχαν συμβεί

εκεί. Μάλλον όχι. Το κακό πρέπει να είχε ακολουθήσει τους γονείς της στον τάφο.

Ήπια άλλη μια γουλιά Μπελίνι. Αναρωτήθηκε πού να ήταν οι ιδιοκτήτες του σπιτιού όπου βρισκόταν τώρα. Μια εβδομάδα του Αυγούστου με υπέροχο καλοκαιριάτικο καιρό ήταν η κατάλληλη εποχή για να χαίρεται κάποιος ένα σπίτι που πρέπει να είχε κοστίσει εκατομμύρια για το χτίσιμο και τη διακόσμηση. Βέβαια δεν ήταν και τόσο συχνά στη Σουηδία. Μάλλον θα άραζαν στο πυργόσπιτό τους στην Προβηγκία, το οποίο είχε εντοπίσει η Μαρί όταν τους γκούγλαρε. Οι πλούσιοι δεν έμεναν ικανοποιημένοι εύκολα, μόνο με το καλύτερο. Συμπεριλαμβανομένης και της εξοχικής κατοικίας.

Μολαταύτα ήταν ευγνώμων που της είχαν νοικιάσει το σπίτι. Έσπευδε αμέσως εδώ μόλις τελείωνε τα καθημερινά γυρίσματα. Ήξερε ότι αυτή η ευλογία δεν θα κρατούσε για πάντα, κάποια μέρα θα συναντούσε ξανά τη Χέλεν, θα θυμούνταν για άλλη μια φορά πόσο σημαντικές ήταν η μια για την άλλη και πόσα είχαν αλλάξει πλέον. Ωστόσο δεν ήταν ακόμη έτοιμη γι' αυτό.

«Μαμά!»

Η Μαρί έκλεισε τα μάτια. Από τότε που ήταν νήπιο η Τζέσι, προσπαθούσε να την πείσει να τη φωνάζει με το όνομά της αντί να της κολλάει εκείνη την απεχθέστατη ετικέτα, αλλά δεν το είχε καταφέρει. Η μικρή επέμενε να τη φωνάζει «μαμά», λες και με τη λέξη αυτή θα μετέτρεπε τη Μαρί σε μια στρουμπουλή κυράτσα.

«Μαμά;»

Η φωνή ακούστηκε ακριβώς πίσω της, και η Μαρί συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να κρυφτεί.

«Ναι;» έκανε και τεντώθηκε να πιάσει το ποτήρι.

Οι φουσαλίδες τής γαργάλισαν τον λάρυγγα. Το κορμί της γινόταν πιο μαλακό και πιο πειθήνιο με κάθε γουλιά που κατέβαζε.

«Εγώ και ο Σαμ είπαμε να πάμε μια βόλτα με τη βάρκα του. Συμφωνείς;»

«Ναι, βέβαια» είπε η Μαρί και ήπιε άλλη μια γουλιά.

Κοίταξε με μισόκλειστα μάτια την κόρη της κάτω από το καπέλο που φορούσε για τον ήλιο.

«Θέλεις κι εσύ λίγο;»

«Μαμά, δεκαπέντε χρόνων είμαι» είπε η Τζέσι με έναν αναστεναγμό.

Θεέ και Κύριε, η Τζέσι ήταν τόσο υπέροχη, που δύσκολα θα πίστευε κανείς ότι ήταν κόρη της. Ευτυχώς που είχε καταφέρει, επιτέλους, να βρει ένα αγόρι από τότε που είχαν έρθει στη Φιλελπάκα.

Η Μαρί βυθίστηκε στη σεζ λονγκ και έκλεισε τα μάτια, αλλά τα άνοιξε αμέσως μετά.

«Γιατί είσαι ακόμη εδώ;» τη ρώτησε. «Μου κρύβεις τον ήλιο. Προσπαθώ να μαυρίσω λίγο. Έχω γύρισμα μετά το μεσημεριανό και θέλουν να έχω φυσικό μαύρισμα. Η Ίνγκριντ έμοιαζε με μουστοκούλouro τα καλοκαίρια στο Ντανχόλμεν».

«Εγώ...» Η Τζέσι πήγε να πει κάτι, αλλά έπειτα έκανε μεταβολή και έφυγε.

Η Μαρί άκουσε την εξώπορτα να κλείνει με θόρυβο, με πάταγο, και χαμογέλασε. Επιτέλους μόνη.

Η Λίντα κοίταξε τη Σάνα εκεί που καθόταν και αναπηδούσε στο κάθισμα.

«Τι νομίζεις ότι θα πει η Στέλλα όταν θα δει όλα τα ρούχα σου;»

«Νομίζω ότι θα χαρεί» είπε η Σάνα με ένα χαμόγελο που την έκανε για ένα δευτερόλεπτο να μοιάζει ακριβώς σαν τη μικρή της αδελφή. Έπειτα ζάρωσε το μέτωπό της με έναν τρόπο πολύ χαρακτηριστικό για την ίδια. «Μπορεί όμως και να ζηλέψει».

Η Λίντα χαμογέλασε καθώς οδήγησε το αυτοκίνητο μέσα στην αυλή. Η Σάνα θα ήταν πάντα μια μεγάλη αδελφή που γνοιαζόταν.

«Τότε θα της πούμε ότι θα πάρει κι αυτή όμορφα ρούχα όταν θα έρθει η ώρα της να πάει σχολείο».

Δεν πρόλαβε καλά καλά να σταματήσει το αυτοκίνητο, και η Σάνα πήδηξε έξω και άνοιξε την πίσω πόρτα για να πάρει τις σάντλες με τα ψώνια της.

Η εξώπορτα άνοιξε, και ο Άντερς βγήκε στο πλατύσκαλο.

«Συγγνώμη που αργήσαμε λίγο» είπε η Λίντα. «Καθίσαμε για σάντουιτς και καφέ».

Ο Άντερς την κοιτούσε με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπο.

«Ξέρω ότι πλησιάζει η ώρα για φαγητό, αλλά η Σάνα επέμεινε πολύ να πάμε στο καφέ» συνέχισε η Λίντα και χαμογέλασε στην κόρη της, η οποία αγκάλιασε βιαστικά τον πατέρα της και έτρεξε μέσα στο σπίτι.

Ο Άντερς κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Δεν είναι αυτό. Εγώ... να, η Στέλλα δεν έχει γυρίσει ακόμη στο σπίτι».

«Δεν γύρισε;»

Ένα βλέμμα του Άντερς έκανε το στομάχι της να δεθεί κόμπος.

«Όχι, και έχω τηλεφωνήσει και στη Μαρί και στη Χέλεν. Καμία τους δεν είναι στο σπίτι».

Η Λίντα ξεφύσησε και έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου.

«Ε, ξέρεις, σίγουρα καθυστέρησαν. Ξέρεις τώρα τη Στέλλα, θέλει σίγουρα να πάνε από το δάσος και να τους δείξει τα πάντα».

Φίλησε τον Άντερς στο στόμα.

«Μάλλον έχεις δίκιο» της είπε χωρίς να δείχνει πως έχει πεισθεί.

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπάει, και ο Άντερς έσπευσε στην κουζίνα ν' απαντήσει.

Η Λίντα ζάρωσε το μέτωπο όταν έσχυψε για να βγάλει τα παπούτσια της. Ο Άντερς δεν συνήθιζε να είναι τόσο αναστατωμένος. Αλλά σίγουρα θα γυρόφερνε καμιά ώρα και θα αναρωτιόταν τι συνέβαινε.

Όταν σήκωσε το κορμί της, τον είδε να στέκεται μπροστά της. Η έκφραση στο πρόσωπό του έκανε τον κόμπο στο στομάχι να επιστρέφει ισχυρότερος από ποτέ.

«Ο Κο-Γκε ήταν στο τηλέφωνο. Η Χέλεν είναι στο σπίτι και ετοιμάζονται να φάνε. Ο Κο-Γκε τηλεφώνησε και στο σπίτι της Μαρί και σύμφωνα με αυτόν και οι δύο κοπέλες χώρισαν με τη Στέλλα στις πέντε».

«Τι λες τώρα;»

Ο Άντερς φόρεσε τα αθλητικά παπούτσια του.

«Έψαξα παντού στο αγρόκτημα, μπορεί όμως να πήγε ξανά στο δάσος και να χάθηκε».

Η Λίντα έγνεψε.

«Πρέπει να βρούμε και να ψάξουμε».

Πήγε στην εσωτερική σκάλα και φώναξε προς τον πάνω όροφο.

«Σάνα; Εγώ και ο μπαμπάς θα βρούμε να ψάξουμε για τη Στέλλα. Σίγουρα θα πήγε στο δάσος. Ξέρεις πόσο της αρέσει εκεί. Θα γυρίσουμε αμέσως!»

Κοίταξε τον άντρα της. Δεν ήθελαν να καταλάβει η Σάνα πόσο ανήσυχoi ήταν.

Μισή ώρα αργότερα, όμως, δεν μπορούσαν πια να το κρύφουν. Ο Άντερς έσφιγγε τόσο πολύ το τιμόνι, που οι αρθρώσεις του είχαν ασπρίσει. Αφού είχαν ψάξει στο δάσος δίπλα στο κτήμα, είχαν ανεβοκατέβει πολλές φορές τον δρόμο, πέρασαν αργά απ' όλα τα μέρη που συνήθιζε να πηγαίνει η Στέλλα. Αλλά δεν την είδαν πουθενά.

Η Λίντα έπιασε το γόνατο του Άντερς.

«Πρέπει να επιστρέψουμε τώρα».

Ο Άντερς έγνεψε και την κοίταξε. Η ανησυχία στο βλέμμα του ήταν ένα τρομακτικό αντικαθρέφτισμα της δικής της.

Έπρεπε να τηλεφωνήσουν στην αστυνομία.